

EN GANSKE ALMINDELIG FODTUR

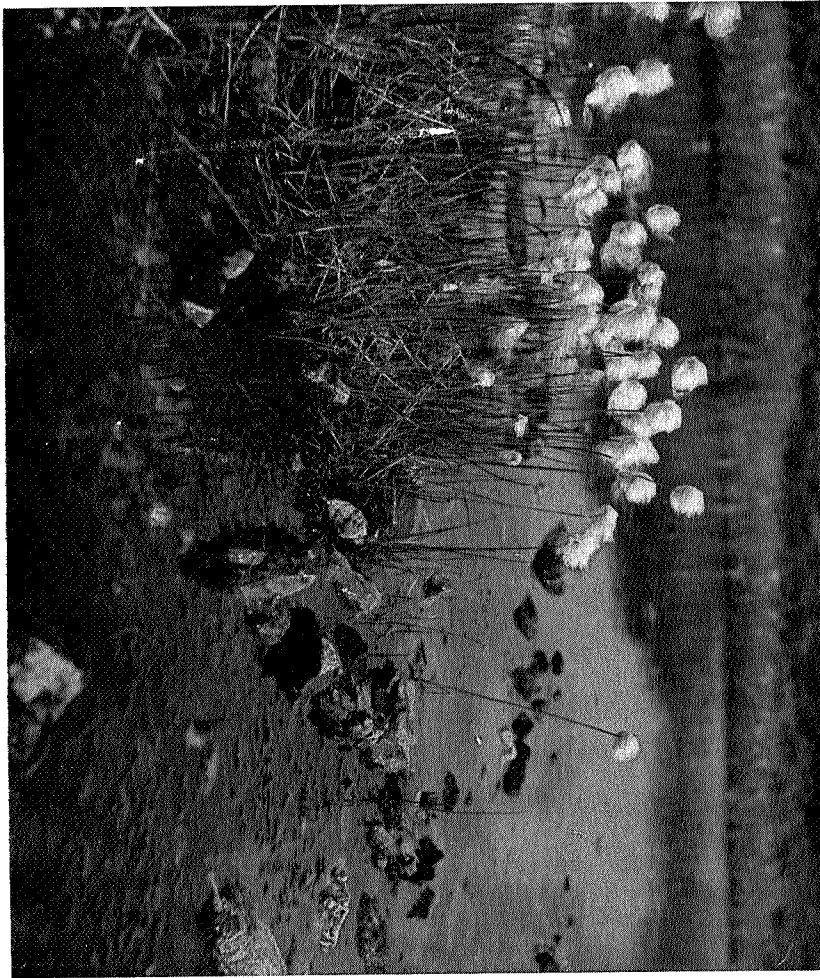
Av Alice Brun

En god regel, når man skal bestemme, hvorledes man får det bedste udbytte af sin ferie, siger: Gjør det modsatte. Foretag dig noget helt andet end det, du gør til daglig. Mød nye mennesker, se andre egne, lev på en anden måde, tag fat på andre problemer end du gør i din sædvanlige tilværelse, så bliver ferien en adspredelse og en hvile, selv om den ene feriedag er lige som den anden og selv om hver dag er fyldt med anstrengelser.

Det er vel derfor en fodtur i fjeldet for et bymenneske, der er belemret med al civilisationens magelighed, er den mest forfriskende af alle ferier, den, der bringer ham hurtigst og længst bort fra hverdagen og giver ham helt andre ting at tumle med.

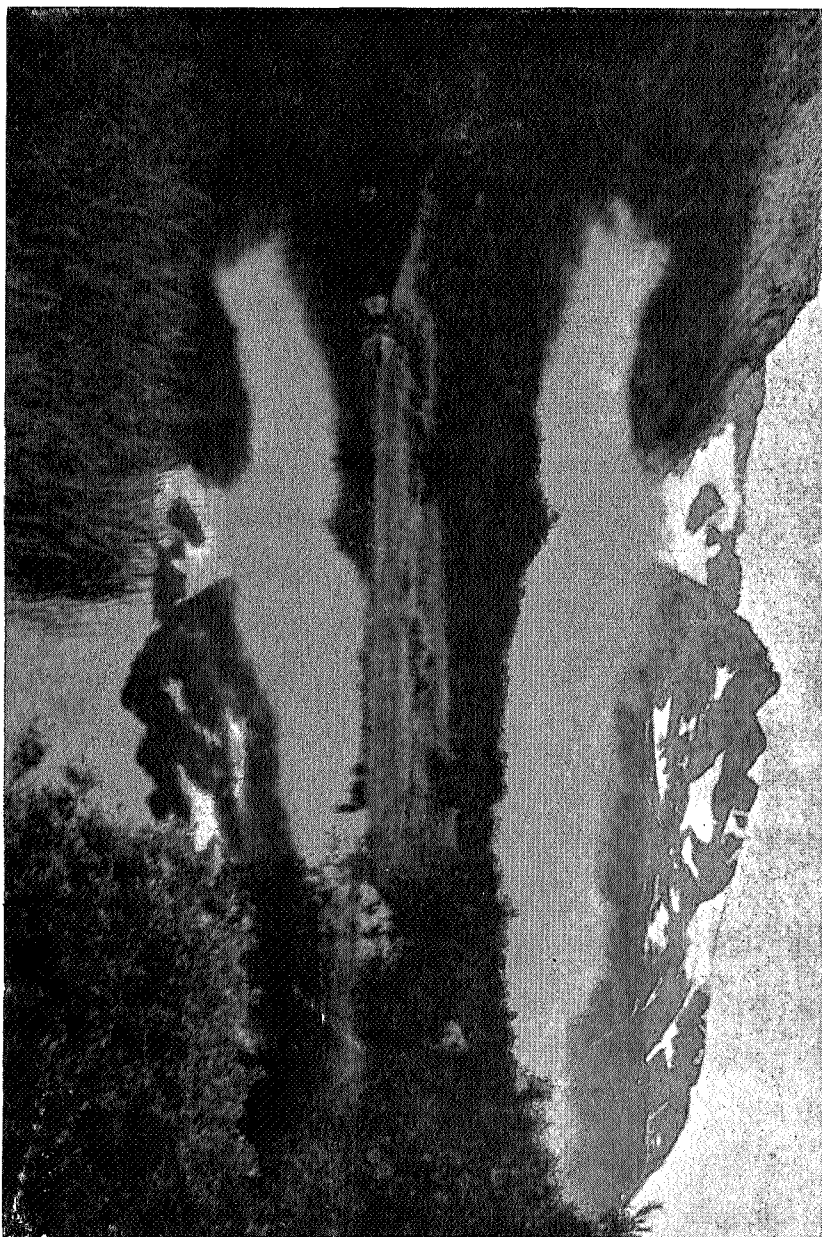
Danskere er ligesom Nordmænd delt i to grupper: de, der kan lide at gå i fjeldene og kan gøre det i ugevis, og de, der aldrig har gjort det og ikke kan tænke sig, at det at vandre 8—10 timer hver dag med lige så mange kilo på ryggen egner sig for andre end spejdere eller folk med alt for megen — for andre irriterende — energi parret med en rastløshed, der jager dem fra sted til sted. Men medens fjeldtilbederne i Norge er en stor og bred gruppe med dybe traditioner bagud er den tilsvarende gruppe i Danmark af nærliggende grunde af et meget lille bitte omfang, selvom kredsen i de senere år er udvidet noget. Det var derfor ikke så let blandt mine danske bekendte at finde følgeskab til sådanne tосsestreger som en fodtur i Norge, men så gik der brev fra danske venner til venner i Norge, og gennem norske venners ven kom jeg i forbindelse med Astri.

I et brev fra den norske ven fik jeg en malende beskrivelse af

Mjull

J. Geelmuyden

Astri: «Hun er 187 cm høj, ser og hører godt, har oppsatt hår og går med helstrømper. Hun skrår tobakk, snuser og er flink til å bande. — Jeg håper således å ha truffet Deres smak både i retning av ledsaker og når jeg alvorligen fremholdt for Astri at danske damer fortrinsvis søker Norge for å få avløp for fortettet og ubrukt energi, som medfører komplekser (Freud). Deres største lyst er derfor å bli ført opp i det frykteligste ulende, hvor livet henger i en tråd. Dessuten føler de seg ikke vel uten at de går våte hele dagen. — Astri lovet å gjøre sitt beste så langt hennes krefter rakk. Hun ville velge en rute, hvor man uavlatelig måtte vasse i iskalde elver, i en trakt som var beryktet for sin ufremkommelighet og for de ville oksedrifter som holdt til der og som tørstet etter menneskeblod. Hun håpet videre å påtreffte ulver deroppe, de er særlig blodtørstige i år, har hittil spist 10 turister, hvorav 2 danske damer».

Efter denne mer end lovende introduktion var det i største spænding, jeg i slutningen af juli måned pr. sporvogn, flyver, tog, bus og ben ankom til Vassli gård i en fjelddal i sydenden af Trollheimen, hvor jeg efter aftalen skulle møde Astri. Det viste sig straks, at en del af signalementet ikke hvilede på helt sikre fakta, men den røde tråd i beskrivelsen — at Astri var en ualmindelig kæk personlighed og en storartet kammerat — var helt ægte. Vi blev hurtigt venner, og selvom vi undgik alle de frygtelige eventyr, der så lokkende var stillet mig i udsigt, fandt vi sammen i fjeldet andre gode glæder, der længe vil blive stående for mig og lyse langt ind i fremtiden.

Kulde, regn og tåge bredte sig i de første dage, vi tilbragte på Vassli, så det blev foreløbig kun til små træningsture i det nærmeste terræn, hvor kulminationen var et lille bål til at varme os udvendig og en kop kaffe til at varme os indvendig. Men vore gæstfri og storartede værtsfolk på Vassli hjalp os med hygge og god behandling indendøre til at komme igennem de sommerdage, der ingen sommer var, og da så en morgen oprandt med sol fra en tindrende blå himmel og blånende fjelde med hvide kroner til alle sider, blev det en verden af skønhed, som blot var til for at vi skulle gribe den og fastholde den.

En sådan krystalklar og blå dag startede vi — sammen med en tredjemand, der hed Aslaug — på langturen; den gik først til Inder-

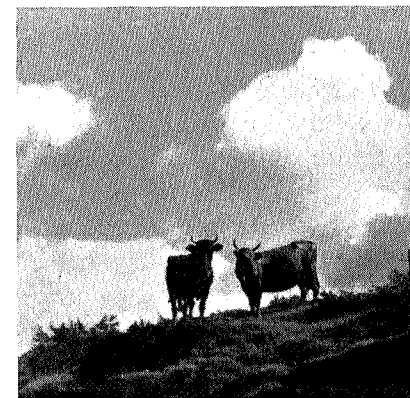
dalen gennem den vilde og voldsomme Inderdalsport, en imponerende tur langs Storsadlen og med stadig nye udsigter at glæde sig over. Turen er lang for en dansker, der er uvant med de stærke vertikale kropsbevægelser, men den er så smuk, at al træthed glemmes, og da vi på Inderdalen efter endt dagsværk tager en svømmetur i søen, er det med en usigelig følelse af velvære.

Næste morgen i stegende hede går turen op gennem Bjøråskaret. Stigningen er voldsom, uden pause går stien opad og opad, og mine slettelandslunger gisper og giver sig. Men Astri og Aslaug er storartede kamerater; de fingerer træthed, når jeg trænger til at hvile, og de påstår, at jeg går i sådan et behageligt tempo. Udsigten fra Bjøråskaret er stigningen værd seks gange; spidse, vilde toppe ligger tæt på til alle sider, bræer blinker og himlen er så blå som den kun kan være, når den ses over en bjergkam med kridende hvid sne.

Vi er i 1300 meters højde, og det er stadig smeltende varmt. Vi indfører paradisiske tilstande — fra den tid i Edens have inden Eva mødte slangen, der afgjorde hendes skæbne — og benytter denne dragt til skiftevis at tage snebad i en fonn, vandbad i en sø og solbad på klipperne. Gud ske lov for det instinkt, der får andre vandrere til at holde sig strengt til den vardedede vej.

Turen går til den smukke nyindrettede Todalshytte og derfra til Kårvatn og Trollheimshytta. Vi har sagt Tak og På gjensyn til Aslaug, og Astri og jeg nyder nu det centrale Trollheimen med alle sanser. Gennem det vilde terræn langs Sadelvandene og forbi den imponerende Snota til Trollheimshytta. Over Gjeithetta med vældige udkig og ad en behagelig let skrånende sti ned til Jøldalshytta. Overalt bliver vi modtaget med åbne arme, Astri er efter mange års vandringer i disse egne kendt på alle hytterne, og jeg kommer i snak med værtinderne og gribes af beundring for det imponerende arbejde, der fra turistforeningernes og private hytteejeres side gøres for at tilfredsstille de skarer, der hvert år søger de store vidder, og som skal forsynes med seng og mad.

Videre går det til Gjeilvasshytta gennem et storslået og mere åbent landskab. Det er utrolig tørt, og den ofte frygtede Minillaelv kan vades med nogle spring, hvor vandet ikke går over sålerne.

«De blodtørstige»

Kåre Iystad

Udover Gjeilvannet er der fint i eftermiddagssolen, og «Villa Tipp» indfrier alle ønsker om komfort.

Så er varmen slut, og en iskold morgenvind gennemblæser os, da vi næste dag på åben mælkebil suser ned mod Opdal. Et kort ophold og videre op i det brede, store Dovrefjeld med Orkelsjøhytta som foreløbigt mål. En afvekslende tur igjennem fyrreskoven og gennem et øde og roligt landskab til hytten i højfjeldet ved en grå sø og store omgivelser. De milde sommerdage er afløst af en barsk, efterårsagtig kulde, men indenfor er der lunt og hyggeligt, og vi bliver modtaget med al den gæstfrihed, som man på disse ensomme steder har bestemt at hylde fremmede med. Vi underholder os med Petersen, en original herre, som til trods for manglende medlemskab i turistforeningen har fået lov at bo på Orkelsjøhytta hele sommeren, fordi han gør så lidt besvær og let bliver ven med de skiftende gæster. Petersen er en tam fjeldvåg.

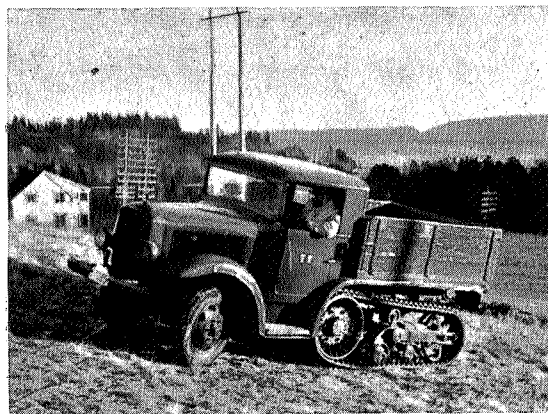
Hvor er der fred over disse egne! Vi går en kort dagstur over Digerkampen til Borkhusseter og derfra over Døliseter til Flåmseter. Vejret er uroligt, med blæst og tunge skyer, men indimellem bygerne er der lange kig til fjerne solbeskinnede toppe, og hver gang vi overvinder en bakkekam er der nye storslåede udsigter; landskabet strækker sig uendelig langt, og det giver hvile at bevæge sig på disse åbne strækninger, hvor stilheden kun brydes af fåreflokkenes klokker eller en heilo's ensomme: dlyt! dlyt!

Turens sidste etappe bliver som en særlig opmærksomhed den mest uforglemmelige. Fra det ejendommelig terrasseformede landskab omkring Flåmseter går vi i sne- og regnbyger langs Råttåsjøhøys lodrette granitside mod Hjerkinseter, da skytæppet med ett glider til side og højderne vokser frem. Fra lien ovenfor Hjerkinseter ser vi lysende som en ild Rondanes solbeskinnede glitrende toppe og derfra over en endeløs kæde af højder til Snehættas vældige bræddækkede massiv imod vest. Lige foran os har vi seter- voldens idyl med dyr på en grøn slette og duft af kløver og nyslåede marker. På den anden side av dalen blånende skovhøjder, men stadig trækkes blikket fra denne milde stemning til de majestætiske himmelstræbere i synsranden. Et dejligt billede at rejse hjem med. —

En ganske almindelig fodtur, ja! Men for mig et rigt og varigt minde om endeløse vidder og en rejse ind i en eventyrverden som fornyer tanken og skaber hvile for sindet.

Tak for i sommer!

Magne Haave

En finansoperasjon
eller da T.T. var bileier

SYLSJØEN

Av Haakon Hustad

Det var neppe noe heldig valg av årbokens redaktør å henvende seg til meg for å få en redegjørelse for de endringer av forholdene i den øvre del av Nedalen som vil bli følgen av de arbeider som elektrisitetsverket for tiden har i utførelse her oppe; dertil er mitt kjennskap til såvel de geologiske forhold som områdets flora og fauna alt for begrenset. Jeg må derfor på forhånd be om unnskyldning for at disse spørsmål vil bli meget stedmoderlig behandlet.

For de fleste av foreningens medlemmer vil området fra Stuesjøen på vestsiden av Skarsfjellene over mot Nedalen, Ekornøra og Sylene være kjent terreng. Enkelte har også fulgt Rotåa og gjennom Skardøra fått en oversikt over den øvre del av Nedalen mot Helagsfjällenes imponerende massiv, med Skarsfjellet og fjellene mellom Nedalen og Mittådalen til høyre og Ekornhammeren og Sylmassivet til venstre, mens dalen i forgrunnen utvider seg til en betydelig høyslette hvor igjennom Nea og Biskopåen flyter i rolig løp, og en rekke fjellvatn ligger som små speil i landskapet.

De aller ferreste vil ha hatt adgang til på nærmere hold å iaktta de mange innbydende partier man vil kunne finne herinne, da området hittil har ligget utenfor såvel påske- som sommerturistenes vanlige ruter. En gang var dette strøk ikke så isolert. Fra Ljungans og Ljusnans dalføre gikk her den gamle pilgrimsvei til St. Olavs grav. Senere ble dette den naturlige handelsvei for øvre del av Ljungdalen og Ljusnedalen fram til Trondheim. Dette varte delvis helt til slutten av det 19de århundre, og trafikken fra Tydal foregikk i alminnelighet på vinterføre, mens varene ble bragt opp til Tydal på sommerføre. Det kunne være slitsomme turer i vinter-